

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirei No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

Căsătoria.

ASA ZICE DOMNUL : „Se facem om după chipul și asemănarea noastră, care să stăpânească peste peștii mării și peste păsările cerului și peste animale și peste tot pământul și peste lărațoarele, care să târesc pe pământ. Și Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat pe dansul, bărbat și femeie i-a creat pe ei. Și Dumnezeu i-a binecuvântat pe ei și le-a zis : Creșteți și vă înmulțiți și înuleți pământul și-l stăpâniți și domniți peste peștii mării și peste păsările cerului și peste toate animalele, câte se mișcă pe pământ”. Gen. 1, 26—26.

„Și Adam puse nume la toate animalele și la toate păsările cerului și fiarele câmpului, însă pentru Adam nu era ajutor, care să fie asemenea cu dansul”... „și Domnul Dumnezeu din coasta pe care o luase din Adam, forma pe femeie și o a adus la Adam. Atunci zise Adam : Aceasta acum este os din oasele mele și carnea mea... De aceea va lasă omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de muieră sa și vor fi amănori un trup”. Gen. 2, 20—24.

Dumnezeu din coastă lui Adam a creat-o pe Eva. Din coasta lui, unde stă inima, izvorul iubirii. Nu din capul lui, ca femeia să fie capul bărbatului, nici din tălpile lui, ca să fie slujnica lui. Ci a creat-o din coasta lui, ca să-i fie ajutor asemenea lui. Nu i-a creat Dumnezeu întru toate asemenea, căci deja în Paradis a zis muierii : Înmulțind voiu înmulți necazurile tale, cu dureri vei naște fii și după bărbatul tău vor fi dorințele tale și el te va stăpâni”. Gen. 3, 16 așa spune și sf. Pavel : „Mujerile să se plece bărbatilor, cași domnilor săi”. Ef. 5, 22.

Textul biblic evident arată, că Dumnezeu vrea, ca căsătoria să fie legătura unui bărbat cu o femeie. El a creat un singur Adam și o singură Eva.

Indisolubilitatea căsătoriei ne arată în modul cel

mai învederat cuvintele : „și vor fi amândoi un trup” către care Isus mai adaugă : „ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă”.

Prima căsătorie a binecuvântat-o însuși Dumnezeu, arătând și scopul ei : „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul”. Așa dar scopul principal al căsătoriei este : copilul. Femeia este ajutor bărbatului, der în rândul întâi trebuie ca să fie mamă. Căsătoria e rânduită pentru susținerea neamului omenesc. Este aceasta o lege, pe care Dumnezeu a dat-o la crearea lumii.

E deci foarte natural, că legătura căsătoriei a devenit taină, a seplea taină. Isus a avut o deosebită atenție și iubire față de familie. El însuși, a voit să vie în lume dintr'o femeie, a voit să fie alăptat la sânul cald al unei mame iubite. a voit ca să simțască timp de treizeci de ani mâna ocrotitoare a unui soț fecioresc. El binecuvântează prin prezența sa nunta din Cana. Primește în brațele sale pe copii și în mai multe cazuri înviează, copii rodurile căsătoriei, ca să mângâie pe părinții intristați. Și atunci, când pe cruce suferă cu atâta majestate, când se pregătește, ca să se împărășasca de soartea noastră comună, de moarte, și atunci ie să la suprafață fiul, copilul bun, care se îngrijește de soartea mamei sale. Primul drum al Lui, după înviere, la mamă sa duce, ca să-i șteargă lacrimile. Isus a sfințit căsătoria și a ridicat-o la gradul de taină și a făcut-o asemenea legăturii sale cu Biserica.

Așa a știut Biserica catecombilor, unde preotul între solemnitățile sf. Litur-

ghii a binecuvântat căsătoria.

Fără îndoială numai căsătoria încheiată în fața preotului este căsătorie.

Așa numita „căsătoria civilă” nu este taină, este o simplă lege civilă. Statul are drept, ca să fie în evidență căsătoriile, să conducă registre pentru controlul nașterilor legitime și nelegitime, să cunoască situația fiește cărui cetățean al său. Dreptul canonic recunoaște aseasta. Căsăto-

ria civilă facultativă a fost introdusă în anul 1580 în Olanda de Wilhelm de Orania, ca mai târziu revoluția franceză să o facă obligatoare. Căsătoria civilă a dat posibilitate multora, ca pe cât de ușor au încheiat căsătoria, tot atât de ușor să o desfacă. Pentru noi căsătoria este din domeniul credinței și e chestie de conștiință. De aceea pentru un catolic nu ajunge căsătoria civilă, ci e absolut necesară binecuvântare Bisericii.

Doctorul Aristotel Banciu

O veste tristă pentru știința românească dar mai ales pentru românii uniți. A murit doctorul Aristotel Banciu.

Pentru toți cari au aflat-o a fost o surpriză dureroasă. Cu două zile înainte fusese văzut în laboratorul său dela spitatul Colțea, acolo unde își petrecuse tinerețea și anii maturității într'o muncă rodnică. Intrase în acel laborator student sfios și ajunsese conferențiar. Anii au trecut, meritele i s'au recunoscut, au venit gradele și onorurile, dar el a rămas tot acolo să muncească și să producă. La trecerea câte unui om care a însemnat ceva, gândul caută o definiție, un cuvânt rezumativ și reprezentativ.

Potrivit acestei tendințe de a reduce o existență la esențialul ei, putem spune că viața doctorului Banciu a intruchipat „munca”.

Soartea nu l-a cruțat : n'a avut o ascensiune ușoară. Copilul modeștilor „băiași” din Uioara, când a fost să învețe cartea spre care sufletul lui năzuia, a trecut dincoace „în țară”. Studiile secundare și universitare aici și le-a făcut. S'a pătruns de cultura noastră ; dar student și apoi tânăr medic n'a uitat niciodată că e ardelean și că e fiul bisericii unite. Conducător al tineretului ardelean în țară, a luat parte activă la propaganda naționalistă dinaintea intrării în război. Pentru aceasta

a și suferit, fiind luat prizonier împreună cu unitatea sa în timpul războiului. Ungurii l-au închis pentru trădare. A stat în temnița dela Cluj, cât a jînut războiul și acest răstimp de închisoare, era una dintre mândriile vieții sale, de care-i plăcea să-și aducă minte.

Încă dinainte de război, doctorul Banciu fusese numit asistent la clinica dermatologică ; după război în calitate de prim colaborator al dlui prof. Nicolau a dat la iveală numeroase lucrări de știință care i-au atras recunoașterea cercurilor medicale române și străine. Colaborator fecund al societății de biologie al cărei secretar general era, colaborator al revistelor de specialitate din Franța doctorul Banciu era un nume cunoscut de cercetător și o garanție de seriozitate pentru datele științifice expuse. În erarhia universitară ajunsese de mai mulți ani, la rangul de conferențiar de serologie.

Ales fiind de vicepreședintele comitetului central al Agru-lui, a luat parte la congresele Agru-lui și a activat mult în cadrele Agru-lui bucureștean. Dacă a fost o pildă a muncii, a lucrat sigur nu din vanitate omenescă, ci îndemnat de pilda talanților A știut să-și lucreze talentul primit, nu l-a ascuns în pământ, ci a făcut, ca la moartea-l neașteptată înzecit să-l redea Stăpânului, care împărțește talentii : unora mai mulți altora mai puțini.

Agriști nu-l vor uita. În rugăciunile lor îl vor pomeni, căci figura lui blândă, veșnic va trăi în sufletul acelor, cari l-au cunoscut.

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Dr. Petru Fabian

S'a născut în Bărsana juł. Maramureș, în 20 Septembrie 1867.

Tatăl lui, Petru Fabian, a fost învățător în Bărsana. Mama lui a fost Marta Ciobali, fiica protopopului Ciobali din Gherță Mare.

Studiile claselor primare le-a început la școala tatălui său, apoi le-a continuat în Sighet, unde a făcut și liceul la reformă, obținând diploma de baccalaureat cu eminentă în anul 1885.

Venind la concursul de teologie în vara anului 1885, episcopul Ioan Szabo destinează pe tânărul Petru Fabian, feciorul dascălului din Bărsana, pentru studiile teologice superioare

în Seminarul Central din Budapesta la facultatea de teologie de pe lângă universitatea de acolo.

Clericul maramureșan se distinge între toți colegii săi din Seminar, atât în privința evlaviei cât și în studiile de teologie. Terminând cursurile de teologie în vara anului 1889, în luna Septembrie în același an este numit profesor de teologie în seminarul domestic la catedra de Studiul biblic, care devenise vecanță prin numirea titularului ei Eusebiu Cartice de canonic al Bisericii catedrale.

Ca profesor de teologie și-a făcut pe rând cele patru riguroase din studiul biblic, Dogmatică, Morală—Pastorală și din Drept canonic — Istoria bisericească.

Îl se încredințază slujba de profesor de Religiiune în clasele V—VII. delà liceul de Stat din Gherla, cu 8 ore la săptămână, iar la Teologie avea 9 ore săptămânal. Într-o vreme a luat și două ore de Religiiune la Școala normală de băieți, când s'a introdus cursul al patrulea la acel institut.

Profesorul Fabian, — de tânăr a fost introdus la toate dicasterile de administrație bisericească, așa că era în toate orientat și rezolva cu îndemănare orice chestiune, așa încât i s'a dat numirea de „priceput la toate”.

După anii 1900 sovinișmul maghiar se porneste cu mare furie contra instituțiilor românești confesionale de tot soiul.

Așfel în fiecare an se făceau excepționări față de Școala normală de băieți din Gherla: că nu are local corespunzător, că nu are profesori calificați anume pentru pedagogie și școli secundare, că nu are muzee, biblioteci etc. Episcopul Ioan Szabo, la sfatul vicarului său general Ioan Georgiu, inspectorul școlilor diecezane a invitat pe profesorii români delà liceul de stat din Gherla: Iuliu Karsai și Dr. Ioan Nicoară ambii clerici absolvenți, ca să ia anumite ore de prelegere și la institutul nostru preparandial. Ceace au și făcut.

Profesorul Ioan Nicoară a propus episcopului introducerea unor lucruri la preparandie. Episcopul a primit toate propunerile făcute de inimosul și zelosul profesor. Între aceste propuneri una era ca să se numească director la preparandie profesorul de teologie Dr. Petru

Fabian, bărbat de școală, care să contrabalanseze prin tactica sa orice năzuințe ale inspectorilor școlari maghiari de a submina la temelii instituțiilor românești. Așfel încă în anul școlar 1905/6 Petru Fabian a fost numit director al Școlii Normale, unde a luat și două ore de Religiiune la un curs.

În anul 1906 apoi prin decretul regal din 3 Martie, este numit canonic prebendat, în capitul catedral, desărcinându-se delà catedrele de profesor de teologie și de Religiiune la liceu.

Deschizându-se în anul 1915 preparandia de fete, — episcopul Vasile Hossu pe canonicul Dr. Petru Fabian, directorul preparandiei diecezane de băieți, l-a constituit de comisar episcopal la acest institut cultural.

În vara anului 1913 când episcopul Vasile Hossu a început a face vizitații canonice delà Salva, Hordău, Telciu, Romuli și trecând în Maramureș unde a vizitat vre-o 40 de parohii, episcopul a fost însoțit de canonicul Petru Fabian care cunoștea toate împrejurările parohiale localnice din ținutul Maramureșului.

Tot el a însoțit și pe episcopul Iuliu Hossu în vizitațiile canonice din toamna anului 1921, când cercetând parohiile Salva, Hordău, Telciu și Romuli a trecut în vizitație canonică spre Maramureș.

Avea obiceiul de a petrece cu plăcere la Mănăstirea Bicsadului, la care era numit comisar episcopal pentru marile pelerinagii delà praznicele Sf. (Continuare în pag. IV.)

Grădinile Parisului.

În Paris avem mult grădini, dintre care una „Buttes Chaumont” unica în felul său. Grădina cea mai aproape de mine e Luxemburg, abia doi pași. Partea de Nord e ocupată de palatul Luxembourg, chemat așa după proprietarul castelului ce se ridică mai înainte aici, ducele Pincy-Luxembourg. Maria de Medicis a ridicat acest palat, imitând Pitti din Florența. Grădina în mare parte a ei, e „imposibilă” tocmai ca aceia de la Tuileries. Acolo unde, supt alei, supt arborii de castani sălbateci, arțari, platani nu se află decât nisip în loc de iarbă, nu poate fi frumos, nu poate fi atrăgător. Înțeleg că aceasta este o necesitate unde circulă un public numeros, iarba nu poate vegeta supt călcăiele lumii, poajistea e cu neputință.

Arborii Bieții fisisici! Sărmanii de ei! Galbeni de uscăciune, suri de pulbere, și-e milă de ei! Civilizația are în oroare natura, nu în principiu, ci în fapte. Munții noștri sânt verz, văile noastre încântătoare, pentru ce oare? Apa, apa, apa. Aierul, aierul, aierul!

Iată arborii bulevardelor: castani sălbateci — în rare locuri platani, — cu frunzele pălite, schimbate de culoare, sânt surorile dulci ale celor din Luxembourg sau ale celor de la Tuileries. S'a zis că gazul li e pernicios. Poate fi. Dar mai pernicioasă li este pulberea ce împiedecă ziua schimbul activ de acid carbonic și oxigen, respirația, viața. Parisul înoată conținut într'un nor de pulbere. Priviți-l seara la lumina gazului sau ziua la razele înfocate ale soarelui, observați un strat de ceață sură, destul de înaltă, care la distanță micșorează

efectul vederii: aceasta e pulberea fină care pătrunde pretutindeni, care ucide plantele, care nimicește plămânii, care-ți hâzește fața, mânilor, vesmintele care acopere tot cu valul ei supțire. Nici într'o cetate n'am avui mai mare nevoie de a schimba albituri, vesminte, de a mă spală de câte ori mă întorc din târg, văzându-mă murdar, plin de pulbere continuu. Și nici într'un oraș n'am văzut să fie grija atât de mare ca în Paris de a uda străzile, trotorele, grădinile. Dar într'un oraș unde circulă cu miile pe zi trăsurile, cu milioanele oamenii, este derisorie orisice precauțiune: ar trebui să inventeze un pavagiu de o materie încă necunoscută, sau să nu se miste nimenea, ca să nu fie praf. Trebuie să se facă observația că pe străzile Parisului, când suflă vântul, nu vezi norii saharieni, cari atât mă impresio-

nară pe malul Dunării, în Pesta. Aici praful își face cucerirea asupra tot ce există în Paris, încet, dar neconținut...

... Buttes-Chaumont, tipul locurilor natale al Maramureșului meu! Stâncile tale-s tăiate în linie dreapta ca Piatra-Rea, Pietrosul, Gutăiul, sau stâncile strămtorilor din Valea-Vișeului, a Tisei, a Lzei, văile tale înguste. Dosurile dealurilor tale, poncise, verzi, tufișate, ca văile mele de acasă, murmurul râurilor tale e dulce urechii mele: le privesc, le privesc. Nu li lipsește nici umbra răchitelor, a b'adului, fagului, stăjarului, nu li lipsesc nici brusturii, nici bulbucii, nici irisele. Acolo ai malurile verzi, curgi de asupra pietrelor albe, fundul tău e limpede, mersul ca între munți: acuş răpede, acuş lin, dar totdeauna capricios, totdeauna frumos. Arta omenească, până unde ai ajuns! Aici, unde

Scrisori către o prietenă

6. Un program de viață.

Prietenă mea,

... Nu mă mir deloc, că te-ai înfricoșat de gândul morții și al judecării, căci aceste lucruri privesc la aparență au darul de a înfricoșa până și pe cei mai indiferenți muritori, iar pentru faptul că vrei să te pregătești în mod sincer și serios, la o viață spirituală, eu nu pot decât să mă bucur și să te felicitez. Cât despre felul cum ai putea începe o viață nouă, care să-ți dea liniște conștiinței, eu sunt cu mult mai modest decât să mă încumet a-ți da îndrumări... Pentru aceasta, găsești admirabile pagini în cartea sf. Francisc de Sales: *Indrumare la viața evlavioasă*, dar până vei ajunge se citești, încerc totuși, să-ți dau câteva reflexii asupra felului cum cred că ar trebui să-ți faci un program zilnic de viață spirituală, care program să-l urmezi apoi, cu toată conștiințiozitatea; și o fac aceasta mânat de sincera prietenie ce-ți port, nădăjduind că tu vei scuza — mai târziu — sărăcia mea în cele spirituale...

Dar să mă știu de cuvânt...; iată ce ai de făcut: începe ziua cu rugăciunile de dimineața și o sfârșește cu examinarea conștiinței, la parte — de pozi și în zilele comune — la sf. Liturghie și fă-ți zilnic o lectură spirituală oricât de scurtă, considerând aceea lectură ca epistolă pe care cerul ți-o trimite prin mijlocirea autorului respectiv. Drept cârți pentru lectură spirituală, îți recomand din toată inima următoarele: *Toma de Kempis*. — (Continuare în pag. IV.)

IMPREUNA CU BISERICA

Voi sunteți lumina lumii... Voi sunteți sarea pământului... Nu se poate ascunde cetatea în vârful muntelui stând... Nu ascunz lumina sub obor, ci oasez bine, ca să lumineze celor din casă... De se va strica sarea, cu se va săra... Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând faptele voastre, să preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri. Așa vorbește Isus către sf. Părinți, a căror pomenirea o săvârșim și cătră întreg neamul creștinesc chemat la aceeaș apostolie: așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând faptele voastre cele bune, să preamărească pe Tatăl.

Isus ne numește lumină și sare, ca să luminăm și să dăm gust vieții aceștia. Cum o vom face această? Răspunsul e scurt: urmând pe Hristos. Aceste două cuvinte cuprind toate cele necesare, ca să devenim lumina lumii și sarea pământului. Aceste două cuvinte însem-

nează, că noi trebuie să-l mărturisim pe Hristos nu numai cu limba noastră ci și cu faptele noastre. Trebuie, ca faptele noastre să se potrivească cu cuvintele noastre: a buna oară dacă noi ne rugăm așa: „sfințască se numele tău”, — în ceasul următor nu ocărim acest nume sfânt prin blesteme și injurături; dacă buzele noastre zic: „și ne iartă nouă păcatele noastre, pe cum și noi iertăm greșiților noștri”, facem chiar așa: iertăm aceluia, cari ne vatămă și ne supără. Aceasta însemnează, ca să urmez lui Hristos și așa să devii lumină și sare. Cine nu merge în urma lui Hristos, acela nu este al lui Hristos, nu este creștin. După sf. Pavel cine e dușmanul crucii lui Hristos, acela nu este prietenul lui Hristos, iar sfântul Augustin zice: „Zădarnic se numește creștin acela, care nu pășește în urma crucii. De ce folos îți este, dacă ești considerat de aceea ce nu ești? Dacă te bucuri, că ești creștin, poartă în liniște

soartea creștinului”. Iar soartea creștinului este, ca să lumineze tuturor cu orice jertfă, înfrânând toate pornirile rele, ce isvoresc din cugetele, vorbele și faptele sale. Ca urmare, în inima aceleia, care este lumină și sare, — arde cu flăcări focul iubirii lui Dumnezeu și al deaproape-lui alungând cu totul de acolo cugetele și poștele cele rele, gura lui este izvorul adevărului, care nu dă loc minciunii, căci tot păcatul este minciună; trupul lui e îmbrăcat în haina strălucitoare a nevinovăției, care nu lasă ca ispitele să pătrundă cărnurile și să le ducă la păcat. Iată cetatea din vârful muntelui: Om, în inimă căruia sălăluiește iubirea, gura căruia vorbește numai adevărul, și trupul căruia este casa curățeniei.

E mare cinste de a lumina altora și de a fi sarea pământului. Dar e grozav a ști, că dacă sarea se strică, nu e bun de altceva, decât de lepădat afară. Așa nu poate să fie ocară mai mare, decât dacă cineva, potrivit situației sale de creștin, nu vrea să fie nici cetate din vârful muntelui, nici lumina lumii și nici sarea pământului, adică, dacă nu vrea să trăiască o viață creștinească. Înțelegem noi că e mai ușor a zice să urmezi lui Hristos, decât să faci într'adevăr așa. Dar știm și aceea, că Dumnezeu e bun și pe aceia, cari au încredere în El nu-i părăsește. Dumnezeu e tare, e mai tare decât iadul și oricum ar vrea, întunericul nu ne va birui, dacă Dumnezeu este cu noi. Iar El este cu noi, pânăcând noi nu ne depărtăm dela Dânsul. Până

odată era gunoierul Parisului, alții o minune a grădinăriei. Buttes-Chaumont, în trecut mină de piatră, loc de adunare a hoilor, abia de douăzeci de ani s'a transformat, prin Alphan, inginer și Barillet, șeful grădinar al orașului, în grădină publică. O sută douăzeci și cinci de hectare...

Eu am loat-o pe malul râulețului care vine de la Sud-Vest. Imitația unui râuleț de munte atât de apropiat, atât de natural, că mă credeam pe malul Pietroasei sau al Brădețului.

Grădinile Parisului 2.

M'am suit în sus, încet admirând la tot pasul cursul și vegetațiunea lui. Sosiiu acolo unde e căderea de pe o slâncă. Acolo e un loc umbros, un loc frumos. M'am pus pe marginea bancii de lângă cascada. Murmurul apei e placerea mea unda limpede are o atracțiune deosebită asupra ființii mele.

Iubesc apa și acuma ca în copilăria mea, ca în zilele moriștii, canalelor, a „lotocirii” în râul Cizla.

Cizla, prima și până acum singura mea amică, cât de departe ești! Malurile tale sânt modeste, curgi între casele de lemn ale concetățenilor mei: nu vuite, nu limbi străine în jurul tău, numele tău este necunoscut, ca și numele amicului tău, nu te vizitează decât cei din vecini, pentru lumea mare tu nu pozezi atracție, tu nu cunoști suieratul trenului, pe pământul tău nu trece încă fulgerul cerului, răpit nourilor de Franklin, tu nu știi ce-i omnibusul, cu atât mai puțin tramvaiul „trangavarul”. Pe malurile tale se ridică un sat simplu, ce-i el în comparație cu Parisul? Adevărat că aierul acolo nu e contaminat de praful cetăților mari, de fumul fabricilor tu n'ai oteluri pe vârful Pietrei-

Rele, la Zănoaga de pe Pietroșul, la toate vârfurile unde se deschid panorame care sunt atracția lumii și ar forma avuția Elveției: Podul Cercănelui, Toroiaga, în toate văile romantice unde natura a creat acele variații de scene care la noi sânt admirate numai de câte vre-un poet.

Nu teatre, nu café chantante, nu Mabilie, Boullier, nu curse de gală-pompă de lux, miseria, foamete, vijiul, desperarea, milioanele pe proletari, Muntele de Pietate, cavalerii și cavalerite de industrie, Morga sau Piața de la Roquette, nici Bursa, nici 60 000 de hoți supraveghiați de poliție. Adevărat că n'ai nici minunile muzeelor, bibliotecelor, fabricilor, edificiilor, dar n'ai nici acel jumătate de milion de lucrători, acei o sută de mii de servitori, acele mii de femei care sânt pulberea, consecința adevărată a civilizației

noastre, originea și pământul Comunei din 1871, și fără o dreaptă împărțire a necazurilor, precum și a plăcerilor vieții, — sorginte eternă de convulsii și mai teribile decât ale comunarilor.

Borșa, să te asemeni Parisului! Maramureș, să te pun mai presus de ce e aici în jur!

Borșa de pe malurile Cizlei, acolo locuiește familia mea: acolo părinții, frații, surorile privesc din depărtare misiunea fiului și a fratelui, acolo-s iubit, acolo-s așteptat. Pe malurile Seinei sânt străin, mă simt singur. În pribegiile mele rătăcesc fără amici, nimeni nu-mi adresează cuvântul, vocea afecțiunii, fețele acestea sânt necunoscute mie.

Din „Jurnalul” Maramureșanului
Artemie Anderco

când suntem cetate, lumină și sare, pînăcînd un gând ne călăuzește: ca faptele noastre cele bune să îndemne și pe alții la preamărirea lui Dumnezeu, pînă atunci străduințele noastre vor fi binecuvîntate de Dumnezeu, pînă atunci Dumnezeu nu ne va părăsi. In acel moment însă, când vom lucra împotriva poruncilor Domnului, am devenit sare imputită, care nu e bună de altceva, decât ca să se lapede pe gunoi. Altceva nu ni se dă: sau suntem lumină sau intunec, sau cetate făloasă în vîrf de munte sau colibă ascunsă în pămînt, sau sare de gust dătător, sau putoare lăpădată pe gunoi.

(Continuare din pag. III)

Imitațiunea lui Hristos; sf. Francisc de Sales — Indrumare la viața evlavioasă; sf. Alfons de Liguori — Pregătire la moarte și cele 4 vol din sf. Alfons Rodriguez — Calea desăvârșirii creștinești Mai departe, fii credincioasă practicilor de devoțiune ce le ai față de P. Fecioară Maria — patroana al cărei nume îl porți — alternând zilnic Rozarul cu Paraclisul.

Dacă la prima vedere îți se vor părea multe, fii sigură că te vei convinge mai tîrziu că vei avea timpul necesar să le îndeplinești pe toate, pe lângă datorințele cerute de statul tău ca luminătoare a satului; ba ceva mai mult, vei găsi în fiecare dimineață un sfert de oră, pentruca să-ți faci o scurtă meditație, — dar despre asta vom mai vorbi. — La deșteptare, obișnuiește-te să zici: Iată ziua aceasta, poate să fie ultima din viața mea și dac'aș fi sigură că voi muri azi, cum mi-aș petrece această zi? In timpul zilei, din cînd în cînd ridică-ți gândul către Dzeu și ofere-l orice lucrare sau suferință din acel moment. Seara cînd îți faci examinarea conștiinței întreabă-te: Ce virtute am practicat azi, și ce păcate am comis? ce mi-au rămas din toate bucuriile de peste zi? In fine, gîndește-te că patul în care te culci poate să-ți fie patul de moarte, deci stărnește-ți părere de rău desăvârșită și încredințează-te în paza ingerului tău păzitor, care este alături.

Cît despre importanța acestor acțiuni de pietate, ce să zic? ele sunt pentru suflet, ceea ce este respirația, hrana și odihna pentru corp. Caută deci ca în tot ceea ce gîndești, dorești, vorbești, faci, să ai ca scop: preamărirea lui Dzeu! ca normă: voința lui Dzeu și motiv: iubirea lui Dzeu! Sigur că, mai înainte de ce te-ai avînta pe aceste căi ale vieții

spirituale, să-ți alegi un sfătuitor și confesar înțelept, în care să vezi pe mandatarul lui Dzeu; acestuia să-i desvălui tainele inimii tale cu toată sinceritatea, urmîndu-i cu ce mai mare exactitate îndemnul. El îți va spune ce virtute este mai necesar se practici momentan și de ce patimi trebuie să încerci a te scăpa; tot el îți va reglementa și intervalele de timp cînd trebuie să te spovedești și cumineci, dar repet, sfaturile lui trebuie să le urmezi cu cea mai mare exactitate, altfel ridici o casă pe nisip...

Și acum, nădăjduiesc că ești convinsă pe deplin despre necesitatea unei ordine în viața spirituală, ordine despre care, sf. Augustin a zis că este călăuza către Dumnezeu!

Alin Vani

(Continuare din pag. II)

Apostoli Petru și Pavel, hrumul Mănăstirei, Sf. Marie Mare și Mică.

Acest loc de pelerinaj l-a iubit atît de mult, încît și în testamentul său a lăsat ca să fie înmormîntat la aceasta Sfîntă Mănăstire.

Episcopul diecezan Iuliu Hossu, cu data de 11 Februarie 1924 vestește clerului diecezan avizul telegrafic al Excelsei Nunțaturi apostolice din București că Preafericitul Părinte Papa Pius XI. s'a îndurat preagrăbîos a numi pe Dr. Petru Fabian de prelat domestic.

In vremea aceea canonicul Petru Fabian zăcea legat de poț în boala grea din care nu s'a ma sculat și care s'a sfîrșit cu moartea lui întîmplată la 4 Aprilie 1924

Sosind brevele apostolice de numire cu data de 9 Iunie 1924. de două luni era în mormînt conform dorinței sale la Mănăstirea Bixadului.

Din „Canonii Diecezei gr. cat. de Gherla” de canonicul Dr. Victor Bojor.

Poșta Redacției

Dșoarei E. F. Iodăra. Am primit articolele. Le vom publica Să nu ne uitați nici de acum și mai ales să nu vă supărați, dacă eventual articolele nu apar în numărul proxim. Prețioasa d-voastră colaborare ne face un mare serviciu.

Plățiți

abonamentul.

Din viețile Sfinților.

Sf. Izidor țăranul

In orașul Madrid trăia o familie de țărani. Dumnezeu le-a dăruit prunci. Părinții au înțeles că datorința lor cea dintâi e ca să lase ca moștenire copiilor credința, apoi și ceva moșioară cîtă vor putea să câștige cu ajutorul lui Dumnezeu. Ei se rugau și lucrau și adeseori spuneau și pruncilor: vă rugați și lucrați. Micul Izidor cerceta regulat biserica și cînd sosea acasă spunea părinților cele auzite în predică. Cînd sa ridicat mai mare nu numai Dumineca ci in toate zilele mergea de dimineață la biserică, apoi se apuca cu sîrguință de lucru și lucra cu atîta spor că îi întrecea pe alții cari sau apucat de lucru mai de timpuriu.

Ca fecior de om sărac a intrat servitor la un domn cinstit din Madrid care la trimis la moșia sa. La timp sa căsătorit luând de soție o servitoare evlavioasă. Cu la mergla zi de zi la biserică, și ea îl însoțea și la munca câmpului. Li sa născut un prunc dar Dumnezeu la luat, atunci Izidor și soția sa Maria sau înțeles împreună și sau făgăduit Domnului că vor trăi numai ca frați, în curățenie deplină. Unor vecini însă nu le-a plăcut de familia evlavioasă și au părăt pe Izidor la stăpîn că în loc să vează de munca câmpului e tot în drum la biserică și mănăstiri. Stăpînul la chemat și la certat Izidor însă a răspuns: Stăpâne, părinții mei, din pruncie mi-au tot spus roagă-te și lucrează, ca Dumnezeu te va binecuvînta. De sfatul lor mă țin. Te rog să fii cu răbdare pînă la culesul câmpului și dacă de pe pămîntul dat mie vei culege mai puțină roadă decât de pe cel dat altora mă învoiesc să-mi tragi diferența din plată. Stăpînului îi plăcu vorba și Izidor cu soția își văzu de biserică și de lucru, dar totuși voia să vadă ce ispravă este la omul care atît de mult stă pe la biserică. Intr'o zi eși la moșie. De departe văzu pe Izidor arînd, dar îndărătul și înaintea lui erau alte două pluguri cu boi albi mînași de doi tineri frumoși. Cînd sa apropiat deodată și plugurile și tinerii au dispărut. Stăpînul zise prețios cătră Izidor: Cine ți-a ajutat? Am văzut doi tineri cu pluguri și nu-i mai văd. Izidor răspunse: In fața lui Dumnezeu căruia i slujesc îți spun stăpâne că nu am văzut pe nimeni să-mi ajute, eu chem numai ajutorul lui Dumnezeu în fiecare zi; mă rog și muncesc.—Dumnezeu rînduise doi ingeri să-i ajute. Stăpînul, după aceste a dat întreaga moșie în lucrare

lui Isidor și ia adus de două ori atîta roadă decât mainainte.

Isidor a fost un mare pretin al săracilor. Adeseori își trăgea dela gură ca să aibă ce da acelora. Față de animale era foarte blînd. Nu le lăsa flămînde și nu punea după ele sarcină prea grea. Nimeni nu la auzit vreodată strigînd cu răutate cătră ele sau blăstămîndu-le. Intr'o iarnă mergînd la moară a văzut pe lângă drum păsărele flămînde. Sa oprit, a deslegat sacul și lea imprăștiat grâu cu pumnii plini, așa că goli binisor sacul. Un om care veni pe urmă l-a răs, dar ce să vezi? La măciniș sacul lui Isidor se umplu indosat. Soția lui Isidor mergea în fiecare zi la o capelă a Maicii Domnului afară în cîmp. Oamenii rai au părăt-o că să duce la capelă numai ca să se întâlnească cu un tînar. Isidor na crezut dar într'o zi după ce un păstor din nou a părăt-o, Isidor sa hotărât să se convingă el singur. A plecat deci înainte fără ca să știe ca și sa oprit la un râu peste care avea să treacă. Plo-uase și apa era mare. Pe cînd el era ascuns in tufe Maria a venit rugîndu-se și văzînd râul mare și-a așternut haina daasupra pe apă apoi sa însemnat cu semnul crucii, a sărit pe ea și a trecut râul. Isidor sa întors acasă hotărât să nu mai crează niciodată pe clevetitori. A murit la vârsta de 60 ani. Osemintele lor se află într'o biserică din Madrid.

Roagă-te și lucrează ca sf. Isidor. Poate vei fi sărac în îmbrăcăminte în mîncare, în locuință, dar bogat cu sufletul; pe pămînt nu vei avea multe, dar al tău va fi ceriul.

P. Lucian Pop O.S.B.M.

Colțul Sighetului

Pentru toți credincioșii din Sighet. In urma înființării capelei din parohia II, pâr. protopop Darius Vlad în Duminici și Sărbători celebrează sf. Liturghie acolo. In aceasta situație nu se mai pot asigura trei Liturghii. Deci suntem nevoiți a reduce Liturghiile la două. Ordinea serviciilor divine în Dumineci și sărbători se modifică deci așa:

La orele 8 Utrenie
" " 9 Liturghie
" " 11 Liturghie
" " 4 p. m. Vecernie

Pentru zidirea Bisericii din parohia III au mai dăruit:

1. Eusebiu Ilnițchi Lei 150
2. Octavia Corodeanu " 400
3. Paul Laszlo " 100
Suma de mai înainte " 66.946

Total: Lei 67.595